

Lærke Kjær Fentz' båltale

Taler

Lærke Kjær Fentz

Dato

23. juni 2024

Sted

Tjæreborg

Hej allesammen

Det er en ære at være blevet spurgt til at holde årets båltale. Til jer, der ikke lige kender mig, hedder jeg Lærke og er vokset op her i Tjæreborg. Et Tjæreborg, der har grundet min barndom, så jeg kunne male mig ind i et ungdomsliv. Her tænker jeg på mine fodboldtrænere, der trænede et blomsterplukkende og vejrmølleslående dreamteam. Nok ikke altid helt let. Men de byggede fællesskab, sammenhold og minder.

Her tænker jeg også på sportsfest dagens fællesskabsfest, den boblende stolthedsglæde til gymnastikopvisningen og den grønne mur på tribunen til fodboldkampene.

Byens minder er en masse små videoklip, der tilsammen danner vores fælles Tjæreborgfilm.

En film, der er vores fælles identitet.

Du kan sikkert også tænke tilbage på minder, der er en del af den film. Du kan sikkert også tænke på en række mennesker, der har givet dig en hånd på vejen, sat værdifulde aftryk i dig eller kastet redningskransen, når du havde brug for det.

Det er de mennesker, der rækker dig penslen, så du har mod til at male det liv, du lever.

Det kan både være en nabo, en gymnastiktræner, en kasserer eller en spejderleder.

Og lige så unikt som et fingeraftryk er vores bidrag til hinanden og foreningslivet helt unikt. Men AT vi bidrager er DNA'et i vores lille by.

Og her vi kan spørge os selv, hvorfor melder jeg mig til at stå i pomes frites boden til en sportsfest? Hvorfor er jeg træner? Hvorfor giver jeg den gas til sponsorløb?

Fordi der er en grund til at vi gør det.
Vi skaber en forskel, vi skaber fællesskab og vi skaber minder.

Og i vores Tjæreborg er der mange minder.
Men minderne og foreningslivet ruller ikke bare frem ved at trykke på play - Vi skal selv finde kameraet frem og skabe minderne til vores fælles film. Det er her melder vi os til frivillige opgaver og rækker ud efter initiativvesten på.
Vi ved, at vi lever i en tid, hvor individet er i rampelyset og hamsterhjulet kører derudaf. Vi har travlt. Vi løber stærkt og frivillige hænder hænger ikke altid på træerne. Derfor tror jeg på, at det er vigtigt at fortsat minder hinanden om, hvorfor vi er frivillige og hvorfor foreningslivet er vigtigt.
Og i dag fejrer Sankt Hans - en gang med intentionen om at skræmme onde kræfter væk i overtro. I dag måske mere med troen om at samles om de fælles værdier.

Jeg er stolt af at bo i en by, hvor frivillige kræfter kan ses som et stort filmhold, der skaber minder. Minder for unge som gamle.
Og når de små fodboldstøvler spurter inde på fodboldbanen, er det små skridt i en stor verden, men store skridt i et barnesind. Store skridt som man husker.
Det er derfor, at frivilligt arbejde betaler sig. Det er ikke kortvarige aftryk, men langtidsholdbare investeringer i mennesker.

Jeg er rørt af at bo i en by, hvor vi er tæt knyttet i grønne og hvide bånd.
Jeg er taknemmelig for at bo i et Tjæreborg, hvor man bliver heppet på i fodboldstøvler og kigget i øjenhøjde i en kørestol.
Man kan være, som man er.

For nogle år siden modtog min mormor en frivillighedspris, hvor hun taknemmeligt sagde "Lige så meget jeg giver, lige så meget får jeg igen"
Og her refererer hun til alle de minder hun samler og de mennesker hun møder.
Så når vi giver en del af os selv, har vi muligheden for at opleve gaverne af lokalsamfundets fællesskab og samle minder til vores fælles film.

Tak for ordet og rigtig god Sankt Hans!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/laerke-kjaer-fentz-baltale>